

Sygn. akt II PZ 5/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko Szefowi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w W. i Ministerstwu Zdrowia w W.

o wyłączenie sędziów Sądu Okręgowego w W.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2018 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 listopada 2016 r., sygn. akt XXI Pa (...),

1. odrzuca zażalenie,

2. oddala wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z 4 listopada 2016 r. odrzucił wniosek powoda A. S. z 5 sierpnia 2016 r. o wyłączenie wskazanych przezeń sędziów i odrzucił jego wniosek z 14 sierpnia 2016 r. i z 14 września 2016 r. o wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Okręgowego w W.. Sąd podał w uzasadnieniu, że nie występuje stan zawisłości sprawy, bowiem wyrok w sprawie został wydany 3 września 2015 r. Wniosek o wyłączenie sędziego złożony po zakończeniu postępowania w sprawie jest niedopuszczalny i dlatego został odrzucony.

W zażaleniu zarzucono naruszenie art. 50 § 1, art. 52 § 1 i 2, art. 53¹, art. 328 § 2, art. 399 § 1 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c.:

- poprzez nie wzięcie pod uwagę, iż powód wielokrotnie (m.in., w pismach z 7 grudnia 2015 r., 27 lipca 2016 r.) żądał wznowienia postępowania w niniejszej sprawie, powołując się m.in. na art. 401 § 1 oraz art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., co winno skutkować podjęciem przez Sąd czynności przewidzianych w ustawie;

- poprzez błędne uznanie, iż wniosek o wyłączenie sędziów został złożony przez powoda w niewłaściwym „momencie procesowym” z uwagi na brak zawisłości sprawy przed Sądem w sytuacji, gdy wobec złożenia skargi o wznowienie niniejszego postępowania powstał „stan zawisłości sprawy”, a więc wniosek o wyłączenie sędziów winien zostać merytorycznie rozpoznany;

- poprzez rozstrzygnięcie wniosku z 5 sierpnia 2016 r. o wyłączenie wskazanych sędziów oraz wniosków z 14 sierpnia 2016 r. i 14 września 2016 r. dotyczących wszystkich sędziów Sądu Okręgowego w W. przez sędziego, którego dotyczył przedmiotowy wniosek, w sytuacji gdy wniosek winien zostać rozpoznany przez 3 sędziów zawodowych spoza grona sędziów, których wniosek dotyczy;

- poprzez błędne odrzucenie wniosku o wyłączenie sędziów, w sytuacji, gdy wniosek winien zostać merytorycznie rozpoznany, w szczególności wobec odebrania od sędziów wyjaśnień w trybie art. 52 § 2 k.p.c. oraz wobec braku przesłanek do odrzucenia przedmiotowego wniosku w myśl art. 53¹ k.p.c.;

- poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego postanowienia w sposób nie odpowiadający wymaganiom określonym w art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie odrzucające wniosek o wyłączenie sędziego nie jest dopuszczalne i dlatego zostało oddalone – art. 394 i art. 394¹ k.p.c.

Ta sama podstawa uzasadniałaby również odrzucenie zażalenia, gdyby przyjąć – za tezą zażalenia – że chodziłoby o postępowanie ze skargi o wznowienie postępowania. Również wówczas nie ma innej podstawy do wniesienia zażalenia do Sądu Najwyższego na postanowienie Sądu powszechnego odrzucające wniosek o wyłączenie sędziego. Jednak z tą uwagą, że Sąd Okręgowy nie przedstawił Sądowi Najwyższemu zażalenia w sprawie ze skargi o wznowienie postępowania.

Skarżący nie wykazuje, że postanowienie odrzucające wniosek o wyłączenie sędziego zostało wydane w sprawie ze skargi o wznowienie postępowania. Odwołanie się do poszczególnych pism nie jest wystarczające, gdyż wówczas powinno wystąpić wyodrębnienie administracyjne i procesowe sprawy ze skargi o wznowienie postępowania, po spełnieniu wszystkich warunków przewidzianych dla tej skargi. W zażaleniu nie wskazuje się na sygnaturę takiej sprawy.

Wskazane w zażaleniu regulacje z art. 50, 51, 52, 53¹ k.p.c. odnoszą się do czasu przed rozpoznaniem sprawy, czyli w toku postępowania, a nie po jego zakończeniu. Wówczas może mieć znaczenie wykładnia przyjęta w uchwale Sądu Najwyższego z 18 marca 2011 r., III CZP 138/10. Z regulacji tych nie wynika, że po zakończeniu postępowania, sędzia objęty wnioskiem o wyłączenie nie może odrzucić wniosku skoro wniosek jest niedopuszczalny. Ocena ta wykracza ponad potrzebę argumentacji, bo zażalenie jest niedopuszczalne.

Pozostałe zarzuty naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., art. 399 § 1 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c., także nie uzasadniają wniosków zażalenia.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Wobec oczywiście niedopuszczalnego zażalenia należało oddalić wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym. Wniesienie oczywiście niedopuszczalnego zażalenia nie jest udzieleniem pomocy prawnej i nie uzasadnia przyznania takiego wynagrodzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 listopada 2016 r., I CZ 74/16, z 6 czerwca 2014 r., IV CSK 228/14, z 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98).

r.g.